

maal for Raadet. Ud fra denne Betænkelighed har Ministeriet ikke ment at burde stille Forslag om Oprettelse af et Jernbaneraad.“

Ved Lovforslagets Fremsættelse mindede Ministeren om, at Nedsættelsen af „Statsbanendvalget af 1911“ skyldtes de stærke Angreb, som særlig under Forhandlingerne i Folketinget om Jernbanetakstloven blev rettet mod Statsbanernes Ledelse, og det Ønske, som da fremsattes om Nedsættelse af et Udvalg til Overvejelse af en mere hensigtsmæssig Ordning af Statsbanernes Styrelsesform.

Med Hensyn til de Synspunkter, som har været ledende for Udvalgets Virksomhed, bemærkes i Udvalgets Betænkning: „Driften af Statsbanerne er en Forretningsvirksomhed, Befordringsentreprise, der ligesom de af private drevne Erhvervsvirksomheder maa ledes efter praktiske og hensigtsmæssige Metoder for at kunne virke tilfredsstillende først i Henseende til Betjening af Forretningens Kunder, dernæst med Hensyn til Opnaaelsen af et efter Forholdene passende økonomisk Udbytte af Driften for Ejeren af Virksomheden, alt selvfølgelig under fornøden Hensyntagen til Driftssikkerheden“. Der henvises derhos nærmere til, „at det vistnok maa regnes for almindelig erkendt blandt Publikum, og efter de Udtalelser, der er fremkommet overfor Udvalget, ogsaa kan betegnes som en almindelig Opfattelse blandt Statsbanernes egne Tjenestemænd, at den nuværende Styrelsesform ikke har virket tilfredsstillende, idet den i hvert Fald til Dels maa have Skylden for, at Statsbanernes Forretningsgang nu i stort Omfang viser sig langsom og omstændelig. Mangfoldige Sager, som er saa simple og ubetydelige, at de burde kunne afgøres hurtigt og af endog ret underordnede Tjenestemænd, vandrer nu gennem mange Instanser op til den øverste Administration og derfra tilbage den besværlige Vej ad de mange Trin; ofte sendes Sagerne under Vejs fra den ene sideordnede Myndighed til den anden og indenfor disses Omraader ligeledes frem og tilbage gennem flere Instanser; thi Administrationen er ikke alene delt i flere Afdelinger efter faglige Skelnemærker; men indenfor de enkelte Afdelinger findes forskellige Specialer og Specialister, vistnok flere end hensigtsmæssigt. Dertil kommer, at de højere Instanser for Udøvelse af Administrationsvirksomheden er flere end fornødent, og at Ledelsen paa nogle af de vigtigste af Administrationens Trin er lagt i Hænderne paa Kollegier enten med et Overhoved, hvis Myndighed overfor de øvrige Medlemmer af Kollegiet er særdeles begrænset, eller aldeles uden Overhoved, men alene bestaaende af flere, i enhver Henseende sideordnede Embedsmænd, der hver især staar som Leder af sin faglige Afdeling. Saadanne